

витѣ на държавнитѣ дългове. Заради това първитѣ реформи бѣха финанциялни, сиречь нови данъци. Отъ тѣхъ най-лошия бѣше данокътъ нарѣченъ: та пж парас ж. Всѣкой който имаше една часть земя бѣше принуденъ да си купи отъ правителството ново потвърждение на този свой имотъ и то за всяка часть отдѣлно, разумѣва се все за пари. А който не би си купилъ таквазъ тапня, той щѣлъ да плаща голѣма глоба. За да се събиратъ по-много пари, на чиновницитѣ обѣщали 18 %о. А за да бждатъ глобитѣ по-голѣми, на много мѣста правителството даже не обяви тѣзи заповѣдь; на други мѣста нѣкои чиновници по селата взимали на селянитѣ вѣхтитѣ тапии съ обѣщание че ще имъ се дадѣтъ нови, а слѣдъ нѣколко дни дохождатъ други турци и глобятъ селенитѣ че нѣматъ никакви тапии. Войнишкий данъкъ (беделъ), който по-напрѣдъ плащаха всичкитѣ мъже християни отъ дѣте до старецъ, измѣни се по такъвъ начинъ, щото до сегашнитѣ доходи отъ този данъкъ разхвърлиха се само на хора способни за войници (отъ 20—40 год.), и тѣи много сиромаси които въ годината едвамъ спечелваха около 1000 гроша, бѣха принудени да плащатъ 300—400 гроша беделъ. Данъцитѣ за наслѣдствие се уголѣмиха; кадѣто нѣкой е умрѣлъ, чиновницитѣ тозъ часъ съ въоруженитѣ си слуги почти цѣлий домъ испразднюваха. Покрай това вѣхтия данъкъ на десятъкътъ се взимаше отъ ненаситнитѣ закупници все пакъ по стария грабителственъ начинъ. Освѣнь тѣзи народътъ бѣше принуденъ да работи пжтища, да докарва дърва, пѣськъ и камъни, и то не само които живѣеха покрай пж-